Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V № 28 (379) | Неділя, 5 березня 1961 р. | Ціна 2 коп.

СЬОГОДНІ—ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

Всі на вибори!

ВИСОКА ЧЕСТЬ, найвища нагорода

СЬОГОДНІ знаменна дата в житті республіки — день виборів до місцевих Рад депутатів трудящих Української РСР.

В країні склалися хороші традиції — день виборів у Ради відзначати як велике свято всього радянського народу.

Отже і сьогодні з самого світанку і до пізньої ночі буде людно на вулицях міст і сіл, біля виборчих дільниць. Святково одягнені прийшли господарі країни до виборчих урн, щоб віддати свої голоси за кращих із кращих, за кандидатів нерушимого блоку комуністів і безпартійних.

Кандидатами у депутати місцевих Рад висунуто справді достойних, чудових людей, які на ділі довели свою палку відданість справі партії, справі комунізму. Серед них доярки і механізатори, свинарі і ланкові, робітники підприємств, транспорту і працівники торгівлі, культури.

Дуже відрадно, що серед кандидатів у депутати чимало молодих людей, які прожили зовсім небагато, але вже встигли прославити самовідданим трудом своє підприємство, свій колгосп, район. Це — найбільш ініціативні, працьовиті, енергійні молоді трудівники, які на ділі в усьому подають приклад іншим.

Так, наприклад, кандидатами у депутати Кіровоградської обласної Ради сьогодні обираються бригадири комсомольсько-молодіжних тракторних бригад комуністичної праці Віктор Андріяш і Олександр Щербина, свинарі Леонтій Лукашевський і Микола Дрига, свинарка Лідія Ліснича, доярка Тетяна Литвиненко, ланкова Клавдія Зайцева.

Робітники Семенівсько-Головківського вугільного розрізу висунули кандидатом у депутати Олександрійської міської Ради Галину Качанову, працівницю відділу технічного контролю, активну комсомолку. Повагу і довір'я виявили виборці обласного центру працівникам радянської торгівлі. В числі інших у міську Раду обираються продавщиці універмагу Марія Скрипник, продовольчого магазину Любов Савченко.

Сотні славних імен молодих кандидатів у депутати місцевих Рад. За цими іменами тисячі славних справ, про які можна написати багато сторінок літопису Ленінського комсомолу.

Кому з вас, юні друзі, не відоме ім'я доярки колгоспу «Росія» Ульяновського району, Героя Соціалістичної Праці Людмили Музики (Бершадської)? Чудовими ділами, високими надоями молока прославила вона нашу Кіровоградщину на всю країну. Тож недаремно Людмилі втретє виявлено високе довір'я — вона обирається депутатом до обласної Ради. Виборці вірять, що і на цей раз Людмила Музика виправдає їх довір'я.

«Молодий комунар» друкує сьогодні розповідь про Леоніда Дахнова, головного агронома радгоспу імені Карла Маркса Долинського району. Він закінчив Українську сільськогосподарську академію і приїхав разом з дружиною Тамілою працювати в радгосп. Молодожони користуються великою повагою у робітників радгоспу, бо в усьому виявляють ініціативу, подають хороший особистий приклад.

Священний обов'язок кожного молодого посланця в органи радянського парламенту відповісти невтомним трудом на це високе довір'я партії і народу, дерзати в праці, вірно і безкорисливо служити людям, у кожній справі бути дбайливим господарем своєї країни. Бо наша любима Батьківщина — невгасимий маяк, що освітлює людству шлях до миру і прогресу, до комунізму!

ПРОСТА БІОГРАФІЯ

ЇЇ БІОГРАФІЯ проста і коротка. Закінчила Рибчинську семирічку, залишилася в колгоспі. Спочатку працювала в ланці, а через рік уже сама її очолила. На той час саме комсомолкою стала. І ще вправніше запрацювали дівочі руки, ще краще спорилася в них робота.

Разом з подругами Тамара взимку вивозила добрива на поля, провадила снігозатримання. А з початком весни зустрічала й проводжала сонце в степу. Та зате якою безмежною була радість, коли з кожного гектара одержали по 280—300 центнерів цукрових буряків. І слава про здібну молоду ланкову полинула далеко за межі артілі «Перемога».

Минали роки. Зростало, розвивалося багатогалузеве колгоспне господарство. Партія, комсомол звернулися до молоді із закликом піти працювати в тваринництво, зміцнювати його. Тоді й стала Тамара дояркою. Тепер вона вже досвідчена: адже три роки незмінно займається цією справою.

За роботу хорошу, за вдачу невтомну виявили жителі села високе довір'я дівчині — одностайно обрали її депутатом районної Ради депутатів трудящих.

В цьому році комсомолка бореться за одержання 2500 літрів молока від кожної корови. Своє річне зобов'язання вона пообіцяла виконати до дня відкриття XXII з'їзду КПРС.

Так, як Тамара Чернишова, вирішили працювати всі доярки другої ферми. А їх тут багато — Оля Степанова, Віра Васюхно, Лена Берегова, Ніна Горьова, Галя Верещагіна. І вся молодь намагається наслідувати свого депутата.

П. БІЛЯКОВ.
Колгосп «Перемога» Новгородківського району.

Віддамо свої голоси за кандидатів БЛОКУ КОМУНІСТІВ І БЕЗПАРТІЙНИХ!

„АКАДЕМІК"

ХОЧ почалася друга половина дня, коли у директора радгоспу Степана Панасовича Парасотки буває, як правило, небагато відвідувачів, у приймовній зібралося чимало людей. Секретар-машиністка Валя Руденко нікого не пропускала в кабінет.

— Там «академіки» зайшли, — майже пошепки пояснювала вона тим, хто особливо надокучав їй.

Нетерплячі знизували плечима, висловлювали здогади, чого б це в радгосп могли приїхати «академіки».

Хвилин через тридцять на велике здивування всіх з кабінету директора вийшло двоє ще зовсім молодих людей. Привітавшись легеньким кивком голови до присутніх, вони попросили в секретарки аркуші чистого паперу.

НАСТУПНОГО дня в конторі радгоспу тільки й мови було, що про «академіків». Найбільш цікаві до новин — жінки. Вони вже знали, що Леонід і Таміла одружені, мають сина і що тільки в цьому році закінчили Українську сільськогосподарську академію. Висловлювали припущення, яку посаду в радгоспі може зайняти Леонід, а яку — Таміла. Добре це чи ні, коли в подружжя однакова спеціальність?

Не встиг ще й чорновик наказу потрапити до секретарки, як всі вже знали: Леонід Васильович буде агрономом-рільником, а Таміла Іванівна — агрономом-садівником.

Молоді агрономи з самого початку енергійно взялися за роботу. Свіжі знання в поєднанні з молодою кипучою енергією давали себе відчути. Якщо спочатку дехто ставився до них скептично, з якимось недовір'ям, то через місяць — другий де й поділися сумніви.

Восени того ж року комсомольці обрали Леоніда своїм секретарем. На чолі з ним комсомольська організація почала ставати на ноги: частіше проводили збори, запрацювали гуртки політичної освіти, проводилися рейди-перевірки, стали більш конкретними комсомольські доручення.

З ТОГО часу, як Леонід вперше переступив поріг кабінету агронома-рільника, пройшло п'ять років. Молодий спеціаліст набув практичного досвіду, а разом з тим і повагу робітників.

Коли пройшла чутка, що головного агронома радгоспу І. Маслянича трест переводить в інше господарство, ніхто й подумати не міг, що його місце займе хтось інший, а не Леонід Дахнов.

Нова посада поставила перед молодим агрономом підвищені вимоги.

...Якось головний агроном Л. Дахнов під'їхав на старенькому «газику» до комбайна, який косив кукурудзу на силос.

— Чому це барабан у тебе так дрижить? Його ж розірвати може, — звернувся до комбайнера.

— Бачите самі: качани вже тверді, а ножі тупі, не ріжуть, а б'ють. От і дрижить, — пояснював комбайнер.

— А чому не точите ножів?

Сказав, і тут же спіймав себе на слові: для того, щоб поточити їх, потрібно зупинити комбайна на одну, а то й дві доби. А коли тут зупинятися? Пора гаряча...

Того вечора довго не гасло світло у кабінеті головного агронома. Днів через кілька до силосних комбайнів під'їхала «летучка» з похідним точилом, сконструйованим головним агрономом і виготовленим у майстерні радгоспу. Зроблено воно було так, що точити ножі міг сам комбайнер, не знімаючи їх з барабана, за одну—дві години.

Тепер пристроями для заточування робочих органів культиваторів обладнані всі «КДП-35». Виготовлено пристрій до маркера для одночасного внесення добрив під бурякові висадки. А втім, всього й не перелічиш, що запропоновано Леонідом.

За кмітливість, невсипущу енергію поважають люди свого агронома. І коли на зборах вирішувалося питання, кого послати депутатом до обласної Ради, колектив радгоспу одностайно висунув своїм кандидатом Леоніда Васильовича Дахнова.

ЗБОРИ закінчилися пізно ввечері. Підійшовши до машини, що стояла біля ганку, Леонід Васильович сказав шоферові: «Сідай, Михайло Миколайовичу, на моє місце, за руля я сяду».

Машина рвучко рушила з місця. На обличчі водія то ковзне весела посмішка і раптом сховається десь у куточках ледь припухлих губ, то нахмуриться він і стане суворим, навіть злим, то знов у великих очах блиснуть іскорки радості.

Збори робітників, певно, були тією подією в житті молодого агронома.

Що ж, не станемо заперечувати. Заслужити довір'я народу не така вже проста й легка справа.

Т. ЛЕНЬ.
Радгосп ім. Карла Маркса Долинського району.

НАШІ КАНДИДАТИ В ДЕПУТАТИ

На знімку (згори вниз): кандидати в депутати Кіровоградської міської Ради продавець універмагу Марія Скрипник, свинарка радгоспу «Зоря» Олександра Чорнобай, продавець облкниготоргу Раїса Скіндер, дозувальниця заводу залізобетонних виробів Олена Касатенко, монтер радіовузла Анатолій Мирончук та кандидат у депутати обласної Ради свинарка колгоспу імені Суворова Рівнянського району Лідія Ліснича.

Фото В. Ковпака.

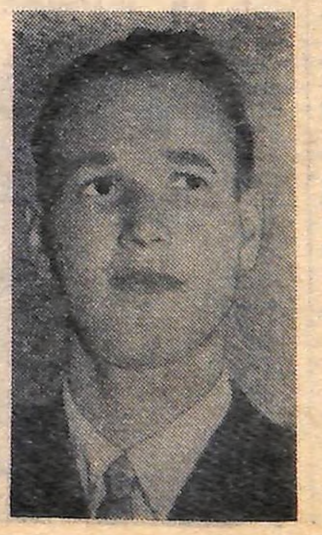

Повідомлення ТАРС

В результаті обробки даних траєкторних вимірювань, одержаних в ряді сеансів, встановлено, що політ автоматичної міжпланетної станції до планети Венера триває по траєкторії, близькій до розрахованої.

На 12 годину московського часу 3 березня 1961 року станція перебуватиме на віддалі 6.683.600 кілометрів від поверхні Землі, над точкою з координатами 1 градус 15 мінут південної широти і 69 градусів 30 мінут східної довготи. Швидкість віддалення міжпланетної станції від Землі в цей час становитиме 4166 метрів за секунду. На небесній сфері міжпланетна станція продовжує перебувати на межі сузір'їв Риби і Кита, майже на прямій, що з'єднує зорі бета Кита і альфа Андромеди.

Пряме сходження автоматичної міжпланетної станції на цей час буде 0 годин 21 хвилина 31 секунда, схилення мінус 1 градус 15 мінут 3 секунди.

Обробка телеметричної інформації показала, що системи й агрегати станції під час проведених сеансів зв'язку працювали нормально. При цьому було відмічено, що температура і тиск всередині станції перебували в заданих межах, а сонячні батареї забезпечували нормальний заряд хімічних джерел струму. Система сонячної орієнтації працювала стійко.

27 лютого 1961 року увійти в зв'язок з автоматичною міжпланетною станцією не вдалося.

В наступні дні, протягом часу перебування станції в зоні прямої видимості з території Радянського Союзу продовжуватиметься робота по входженню в радіозв'язок з автоматичною міжпланетною станцією.

УКАЗ
ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Про утворення Міністерства заготівель Української РСР

Утворити Міністерство заготівель Української РСР на базі Міністерства хлібопродуктів Української РСР.

Голова Президії Верховної Ради Української РСР Д. КОРОТЧЕНКО.
Секретар Президії Верховної Ради Української РСР А. ЗЛЕНКО.

м. Київ, 3 березня 1961 року.

УКАЗ
ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Про призначення тов. Кальченка Н. Т. заступником голови Ради Міністрів і міністром заготівель Української РСР

Президія Верховної Ради Української РСР постановляє:

Призначити тов. Кальченка Никифора Тимофійовича заступником Голови Ради Міністрів і міністром заготівель Української РСР.

Голова Президії Верховної Ради Української РСР Д. КОРОТЧЕНКО.

Секретар Президії Верховної Ради Української РСР А. ЗЛЕНКО.

м. Київ, 3 березня 1961 року.

УКАЗ
ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Про утворення Республіканського об'єднання Ради Міністрів УРСР по продажу сільськогосподарської техніки, запасних частин, мінеральних добрив та інших матеріально-технічних засобів, організації ремонту і використання машин у колгоспах і радгоспах («Укрсільгосптехніка»)

Президія Верховної Ради Української РСР постановляє:

Утворити Республіканське об'єднання Ради Міністрів УРСР по продажу сільськогосподарської техніки, запасних частин, мінеральних добрив та інших матеріально-технічних засобів, організації ремонту і використання машин у колгоспах і радгоспах — «Укрсільгосптехніка».

Голова Президії Верховної Ради Української РСР Д. КОРОТЧЕНКО.

Секретар Президії Верховної Ради Української РСР А. ЗЛЕНКО.

м. Київ, 3 березня 1961 року.

УКАЗ
ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Про призначення тов. Кривошеєва В. І. головою Українського республіканського об'єднання «Укрсільгосптехніка»

Президія Верховної Ради Української РСР постановляє:

Призначити тов. Кривошеєва Володимира Івановича головою Українського республіканського об'єднання «Укрсільгосптехніка».

Голова Президії Верховної Ради Української РСР Д. КОРОТЧЕНКО.

Секретар Президії Верховної Ради Української РСР А. ЗЛЕНКО.

м. Київ, 3 березня 1961 року.

БЕРІТЬ ПРИКЛАД З ПЕРЕДОВИКІВ!

МИ—ЗА УКРУПНЕННЯ ГРУП КОРІВ,— ЗАЯВЛЯЄ ВІРА ЧЕРНИЧЕНКО.
БОРИС КОЛІСНИК І ЛЕОНІД ЛІЩИНСЬКИЙ ЗА РІК НАДОЯТЬ ПО 2500 ЛІТРІВ МОЛОКА ВІД КОЖНОЇ КОРОВИ.

ОДНА ДОЯРКА ДОГЛЯДАЄ 58 КОРІВ

ВОСЕНИ минулого року на 4-й молочно-товарній фермі артілі імені Куйбишева запровадили механічне доїння. Це дало змогу дояркам укрупнити свої групи. Тепер Віра Мельниченко, Євгенія Кирилюк, Людмила Кожухар та Віра Анастасьєва доглядають по 32 корови.

Є послідовники Марії Савченко і на фермі № 1. Тут у групах Людмили Балановоі та Марії Тимощук по 58 тварин.

В цьому році планується механізувати і інші ферми колгоспу.

П. ОЛІЙНИК.

Трактористи стають доярами

НА ПОЧАТКУ цього року до правління колгоспу імені XXI з'їзду КПРС зайшли два молодих хлопці— Борис Колісник і Леонід Ліщинський. Обидва вирішили: підемо в тваринництво працювати. Техніку вони знають добре — щойно ж училище механізації закінчили.

Дали друзям доглядати 40 корів. Зрозуміла річ, з незвички всяке траплялося. Але згодом хлопці освоїлись. А на комсомольських зборах зобов'язалися до кінця року надоїти по 2500 літрів молока від кожної корови.

Нещодавно Леонід і Борис звернулися до правління з проханням виділити їм трактор. Тоді б вони мали змогу забезпечувати своїх корів кормами, та й інші роботи виконувати.

А. КРІВЕЦЬ.
Олександрійський район.

МЕХАНІЗАЦІЯ
плюс чіткий розподіл обов'язків

У МИНУЛОМУ році у мене був найвищий по колгоспу показник — 3.200 кілограмів молока на фуражну корову. Але, відверто кажучи, не дуже це мене радувало: адже корів у мене в групі було лише 12. При відносно непоганих умовах, які створені нам на фермі, та при застосуванні електродоїння можна було б і більшого домогтись.

Тому, довідавшись про почин знатної доярки М. Х. Савченко, яка закликає укрупнювати групи корів, я теж загорілась бажанням спробувати так працювати.

З нового року взяла таку ж групу корів, як у Марії Харитонівни — 36. Правда, з них доїться зараз лише 14 і за допомогою двох електродоїльних апаратів я встигаю подоїти їх за півгодини. Крім того, треба нагодувати тварин, двічі на день дати тепле пійло, почистити. А коли отелиться й решта корів, турбот стане набагато більше. І все ж думаю, що й тоді справлятимусь.

Звідки така впевненість? Головним чином, йде вона від віри в механізацію. Використовуватиму не 2, а 4 апарати. До того ж найближчим часом наша ферма зазнає справжньої реконструкції. Вже зараз закінчується спорудження підвісної дороги. До корівника влітку зелену масу будемо підвозити тракторами. Зараз ми, доярки, вивчаємо техніку за прикладом нашого земляка Леонтія Лукашевського.

І ще одна хороша думка є у керівників артілі — прокласти від силосних траншей до корівника вузькоколійку, по якій би йшли вагонетки з кормами. Це б, звичайно, набагато полегшило працю скотарів та доярок.

До речі, у зв'язку з цим є у мене одне зауваження. Та, власне, не у мене однієї, а у всіх дівчат наших — Марії Шупової, Раї Степанової та інших. Ми вважаємо, що доярка повинна бути дояркою і займатися лише головним — доїнням. Тоді 123 корови, які стоять в нашому корівнику, обслуговуватиме не 8, а 4 доярки. Кожна візьме укрупнену групу, але потрібно, щоб за кожною групою був закріплений один скотар.

Отже, я — за чіткий розподіл обов'язків і за дальшу механізацію тваринництва.

Віра ЧЕРНИЧЕНКО,
доярка колгоспу ім. Леніна Олександрійського району.

А НАМ НЕ ДО СМІХУ

МИ — з радгоспу «Третій вирішальний». Доярками працюємо. Може це трохи й нескромно звучить, але скажемо все-таки: сил і часу не шкодуємо для роботи. А от наслідків — не видно.

Корів уже тепер годувати нічим. Є в радгоспі невеликий запас грубих кормів, але й ті з перебоями доставляються. Про концентрати вже й говорити нічого — в цьому місяці ми їх і не бачили.

Тому-то й надої від корів — курям на сміх. А нам не до сміху, боляче, що працюємо, по суті, марно. Навіть корови, які розтелюються, дають по 2 літри молока. Хіба ж це робота?

Гірше всього, що це нікого не турбує. Говорили ми й про те, що дояркам і відпочити ніде — червоного куточка немає. А нас увесь час обіцянками годують. Тоді й вирішили про все це до газети написати. Невже наші бездушні керівники так і залишаться спокійними?

Галина ШЕВЧЕНКО,
Тетяна ВАСИЛЕНКО,
доярки радгоспу.

Друзі вірять Анатолію

АНАТОЛІЙ Півень, комбайнер колгоспу імені Кірова Кіровоградського району, здобув пошану в односельчан своєю пристрастю до праці, до своєї любимої справи. Торік домігся він хороших результатів: комбайном «СК-2,6» скосив 260 гектарів кукурудзи на силос, а комбайном «КУ-2А» — 150 гектарів на зерно.

Зараз Анатолій закінчує підготовку техніки до нового виробничого сезону.

Недавно в Анатолія сталася велика подія: комсомольська організація дала своєму вихованцю рекомендацію для вступу кандидатом в члени КПРС.

М. ПЕТРОВА.

На знімку: юні кролеводи Ніна і Люда Щербини з Павлиської середньої школи Онуфріївського району. Кролівництво — це їх найулюбленіше заняття.

Фото В. КОВПАКА.

ПРАЦЕЮ ЗДРУЖЕНІ

ПЕРШИМ на розрізі цей цех здобув право звагися колективом комуністичної праці. В цьому значна заслуга невеликої, але дуже згуртованої комсомольської організації цеху. Визнаними передовиками виробництва є члени ВЛКСМ Я. Синиця, К. Северина, А. Ткачов, В. Федосенко, Г. Мостюгін.

Не лише за виробничі показники йде боротьба у цеху, але й за культуру виробництва, побуту, за високі знання. Навчаються всі— одні в школі робітничої молоді, інші в гуртках політосвіти, на підготовчих курсах.

Часто комсомольці механічної майстерні самі стають у вихователі. Це тоді, коли до них приходять учні підшефної 12-ої школи, з якою їх зв'язує давня дружба. Тепер під керівництвом комсомольців 24 дев'ятикласники оволодівають професією токаря. Після закінчення школи багато школярів вирішили влитися в дружний робітничий колектив.

Г. УДОВИЧЕНКО.
Семенівсько-Головківський вуглерозріз.

Листи з однієї комсомольської організації

З. СВІЖИЙ СТРУМІНЬ

НАПРОЧУД гарними стають Калиболота навесні, коли на ставку виграють веселі хвильки-пустуни, легеньким плеском шарудять зелені листочки верби, яка віти свої до води опустила. Тоді село потопає в яскравій зелені.

Любить Анатолій, комсомольський секретар, весну, своє село в цю пору року. Стоїть, мов зачарований, мріями своїми заклопотаний. І тоді уявляється йому така картина: комсомольський парк розрісся, дерева піднялися вгору, на лавочках сидять люди — молоді і похилого віку, туди-сюди сновигають малюки на велосипедах, а поруч парку — смужка асфальту веде через усе село... А чи село це буде тоді?.. І щоб перевірити свої сумніви —

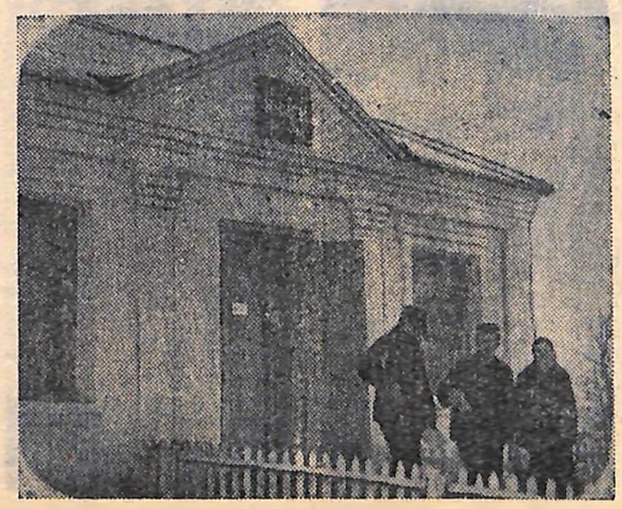

Анатолій рушає тією смужкою асфальту. Ліворуч — магазин «Книги». Заходимо в нього.

Це теж ще мрії? Ні, книжковий магазин у селі Калиболотах не мрія, а реальність. Будь ласка, зайдіть до нього хоч зараз. Вас привітно зустріне його господарка Клава Шаповал. Запропонує цікаву книгу, порадить купити гарну картину... І ви не вийдете з магазину з пустими руками, а обов'язково щось придбаєте. Так як і оці троє молодих людей, яких ви бачите на фото. Ви купите новинку, бо без книги зараз не можна.

Йдемо разом з Анатолієм далі по селу. Знову завертаємо ліворуч — в приміщення сільради. Тут міститься штаб народної дружини. І як міг Анатолій, заступник начальника дружини, не зайти сюди, коли він цій роботі приділяє велику увагу, віддає багато сил, енергії, не шкодує часу.

В складі дружини 48 чоловік. Переважна більшість з них — комсомольці і молодь. Чимало хороших справ на рахунку Віктора Цуканова, Петра Мазура, Колі Лавренюка, Петра Сабаша та інших. Багатьох вони поставили на ноги, довели, що раніше вони жили невірно. Ось хоча б Микола Черкін з бригади № 3. опускався все нижче, втратив людську подобу. Потрапив він під вплив п'яниць і мало не став хронічним алкоголиком. Вип'є ввечері з «друзями», а наступного дня ніяк не може без оковитої. Знову п'є. І так з дня в день. Члени дружини слідкували буквально за кожним кроком Миколи, кожен з них прагнув вплинути на нього. Та впливати було важко. Два — три рази викликали на засідання дружини, говорили і по-товариському, і суворо. Не допомогло. Марними були спроби виправити хлопця за 15 діб арешту. Скільки разів по 15 було. Даремно. Не лякали його й грошові штрафи. Пив, бешкетував.

Одного разу Микола добре сп'янілий з'явився в клубі і почав бешкетувати. До нього підійшли дружинники. Попросили вгамуватись. Не послухав. Тоді хлопці повели М. Черкіна в штаб. Хотів було волю рукам дати, та не тут-то було. Дружинники були сильнішими. А потім відбулась дуже серйозна розмова.

— Далі панькатись не будемо, — в один голос заявили хлопці. — До суду справу передаємо...

Микола відразу ж став тверезим. І тут же пообіцяв більше не пити, не красти. Більше того, вирішив стати дружинником.

П'яниця — дружинником? Повірили йому. І Микола слова свого дотримав, дійсно став хорошим дружинником.

Раніше частенько у клубі з'являлися п'яні «герої». Та хміль дуже швидко вивітрювався, коли вони потрапляли до рук дружинників. Так було і з Миколою Дяченком, і з Віктором Гречиханом, Анатолієм Лимарем, Леонідом Каушанем. Після розмови в штабі, після того, як юнаки і дівчата побачать як дружинники перетворюють «героя» в

ВІСТІ З ШКІЛ

КОМСОМОЛЬЦІ Первозванівської середньої школи Кіровоградського району організували зустріч з учасником січневого Пленуму ЦК КП України, головою місцевого колгоспу імені Шевченка тов. Марченком. Гість розповів старшокласникам про роботу Пленуму, про роль комсомольців у здійсненні рішень партії.

Л. ТЕРНАВСЬКА,
учениця 9 класу.

* * *

УЧНІ Ново-Георгіївського району зібрали багато цінних знахідок сивої давнини на місці спорудження греблі Кременчуцької ГЕС та водосховища.

Нині в спеціальній кімнаті Палацу піонерів селища Хрущово зберігається стегно, зуби та ребро мамонта, кістки тура, колекція монет, починаючи з 1747 року.

Подібні експонати є у Подорожнянській, Велико-Андрусівській та інших школах Ново-Георгіївського району.

Г. ПОЙЧЕНКО,
викладач радпартшколи.

* * *

ПІОНЕРСЬКІЙ дружині Бобринецької середньої школи № 2 вручено прапор районної піонерської організації за досягнуті успіхи і хороші діла у здійсненні дворічки.

Л. ЛИПА.

* * *

ПРИ ЧЕРВОНОКАМ'ЯНСЬКІЙ школі-інтернаті вже другий рік працює піонерський завод, який об'єднує дев'ять цехів: швейний, шевський, кіномеханіків, тваринників, рільників та інші. Завод цей очолює вчитель фізики Григорій Іванович Гірник, а цехами керують піонери-інструктори, яких вже підготовлено 26 чоловік.

П. КОВАЛЕНКО,
секретар Олександрійського РК ЛКСМУ.

* * *

ДО 20 учнів-старшокласників Трепівської середньої школи Знам'янського району взяли активну участь у недільнику по заготівлі місцевих добрив. 12 тонн перегною вивезли вони на поля колгоспу імені Сталіна.

Г. КОНДРАЦЬКА,
секретар шкільної комсомольської організації.

НЕЗАБУТНІ ЗУСТРІЧІ

На адресу нашої школи надходить багато листів. Пишуть нам друзі з Франції, Німеччини, Румунії, Угорщини, Чехословаччини. Наші учні мають друзів не тільки за рубежем. Майже щодня вони одержують листи від своїх ровесників з Азербайджану, Білорусії, Молдавії.

Найбільше друзів маємо ми в братній Білорусії. Дружба ця зав'язалася відтоді, коли до нашої школи приїхали вчителі Корм'янської середньої школи. Вони передали від білоруських учнів палкий привіт і подарунки — книги білоруських письменників. З того часу ми почали листуватися з учнями. А в цьому році вони запросили нас провести частину зимових канікул разом з ними.

Від кожного класу ми обрали одного делегата. Кожен клас приготував подарунки для білоруських друзів.

Нарешті настав довгожданий день. Ми зібралися в школі. Вчителі побажали щасливої путі.

В Гомелі нас зустріли вчителі Корм'янської школи і працівник інституту удосконалення кваліфікації вчителів. Машиною ми доїхали до Корми. Незважаючи на те, що приїхали в Корму досить пізно, нас зустріли учні і вчителі. Зустріч була теплою і зворушливою.

Наступного дня ми разом зі своїми друзями пішли в районний Будинок культури. У великому залі стояла ялинка. Почався новорічний бал-маскарад. Лунала весела музика. Час від часу проводились цікаві атракціони, розигрувались призи.

Наступного дня в школі відбувся вечір дружби. З концертом виступали білоруси, а потім і ми. Після цього господарі вручили нам подарунки для кожного класу нашої школи.

Ми провели ще кілька днів у гостях. Побували на ткацькій фабриці імені Клари Цеткін, їздили в ліс, ходили в кіно. Коли настав день від'їзду, нам було дуже жаль розлучатися. Ми запросили білоруських школярів завітати до нас на весняні канікули.

Ідучи додому, ми побували в Гомелі, на верстатобудівному заводі імені Кірова. Там побачили найсучаснішу техніку.

Тепер чекаємо з нетерпінням до себе наших дорогих білоруських гостей на березневі канікули.

С. СУХОМЛИНСЬКИЙ,
учень 9 класу Павлиської середньої школи Онуфріївського району.

КОМСОМОЛЕЦЬ Микола Андрійченко врятував дітей

БУЛА ВЖЕ третя година дня. Другокласники Перчунівської школи Микола Неменко і Петро Дитинович разом зі своїми однолітками поверталися з уроків додому. Проходячи повз ставок, вони звернули на лід поковзатись. Діти не помітили ополонки і несподівано провалились у крижану воду. Відчайдушний крик хлопчиків почув комсомолець цієї ж школи Микола Андрійченко. Не гаючи й хвилини, він кинувся на допомогу. Але лід був надто тонкий і ламався під його ногами. А Микола все ж не розгубився. Миттю дістав у найближчій хаті драбину, поклав її на лід, підповз до ополонки і витягнув одного з утопаючих. На цей час підбігли колгоспники і допомогли врятувати другого.

Батьки врятованих дітей висловлюють глибоку подяку сміливому комсомольцю Андрійченку, а всі односельчани міцно тиснуть руки своєму юному земляку.

А. ГУПАЛЕНКО,
А. ТОКАН.

с. Перчунове
Ново-Українського району

—⊙—

мокру курку, бридким стає навіть запах оковитої.

Назавжди запам'ятались дружинники і самогонникам та спекулянтам. З такими розмова, як правило, дуже коротка — в міліції, потім з'являється чергова справа.

Щоправда, дуже мало було б тепер роботи у хлопців, коли б вони боролися лише з п'яницями, хулігами, самогонниками і спекулянтами. Нормою життя стає те, що таких елементів з кожним днем менше. Хвилює дружинників й інше. Леонід Каушан і його сестра Рая — молоді люди. Батько й мати їх не працюють. Леонід і Рая залишили школу, бо, бачте, важко їм. Пішли на роботу: Леонід—вантажником, Рая — свинаркою. Та й праця їм швидко надокучила. Сидять тепер ці молоді дармоїди дома разом з батьком і матір'ю. І ніхто ніде не працює. Як же примусити їх трудитися?

Ось над чим замислюються тепер дружинники. А примусити потрібно. І добиться свого хлопці, бо гаряче беруться за будь-яку справу, бо вперто борються за досягнення мети.

...Ми йдемо далі вулицею. Праворуч — добротний будинок клубу з залом для глядачів на 400 місць, з великою бібліотекою, з хорошими кімнатами для гурткової роботи. Змістовно, культурно і цікаво проводить молодь тут своє дозвілля. Клуби є в кожній бригаді. Щоправда, не в усіх налагоджена ще як слід робота. Та комсомольці не миряться з недоліками, стараються будь-що поліпшити роботу, як слід повести роботу гуртків.

Недалеко від центрального клубу — колгоспна баня, яка незабаром почне працювати. Ліворуч — готель на 20 місць. А далі — до кінця вулиці добротні будинки колгоспників.

...У вибалку залишилось село. З дороги видніються будівлі Калиболотів. Ліворуч і праворуч центрального шляху, що навпіл розрізає село, піднялися новобудови. Руками комсомольськими зводяться вони. Великого ж успіху вам, славні будівники прекрасного завтра.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ,
спецкор «Молодого комунара».
Колгосп «Україна»
Ново-Архангельського району.

Подарунок

В конторі колгоспу імені Шевченка Ульяновського району почали якось розмову про учнівську виробничу бригаду місцевої школи. Кожен хвалив школярів. А вони й справді заслуговували такої похвали: в минулому році учні виростили на кожному гектарі по 365 центнерів цукрових буряків, по 62 центнери кукурудзи, чимало допомогли колгоспникам у гарячий час збирання врожаю.

— Добре було б, коли б ми подарували щось школярам, — подав пропозицію секретар парторганізації артілі І. С. Галушка.— Якусь цінну річ, яка б завжди нагадувала їм про нас, колгоспників.

З т. Галушкою всі погодились. Через кілька днів у контору привезли кілька десятків картин відомих художників. Незабаром їх передали учням.

Тепер в Грушківській середній школі є своя картинна галерея. Серед творів майстрів живопису картини Айвазовського, Рєпіна, Шишкіна, Перова.

Подивитись галерею приходять не тільки учні, а й багато дорослих жителів села.

М. ШЕВЧУК.

В МУЗЕЇ ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ

НА гранітному постаменті — погруддя Т. Г. Шевченка. Задумливі риси обличчя, проникливий суворий погляд органічно поєднуються з викарбуваними на обеліску заключними рядками «Заповіту»:

І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Не злим тихим словом.

З благоговінням зупиняються відвідувачі Київського державного музею Т. Г. Шевченка біля цієї скульптури. Незабутнє враження залишається у кожного, хто побував в залах цього музею — скарбниці дорогоцінної спадщини великого українського поета, революціонера-демократа, художника і мислителя, який все своє свідоме життя, світлий розум і благородне серце віддав служінню народу.

Експозиція музею Т. Г. Шевченка в столиці Радянської України була відкрита ще до Великої Вітчизняної війни. В 1941 році дорогоцінні реліквії були вивезені в глибокий тил і зберігалися в Новосибірську разом з унікальними колекціями Третяковської галереї. 24 квітня 1949 року в одному з будинків по бульвару Шевченка в урочистій обстановці державний музей було знову відкрито.

Знайомство з експозицією музею ніби переносить нас у світ, в якому жив і творив великий Кобзар. У перших залах експозиції зібрані матеріали, що характеризують період другої половини XVIII і першої половини XIX століть. Картини художників І. Іжакевича, К. Трутовського, І. Соколова відтворюють тяжке життя уярмленого люду, свавілля кріпосників.

Художні полотна розповідають про безпросвітне дитинство Тараса. Макет убогої хатини батьків поета, картина «Тарас — пастух» І. Іжакевича, пожовклий томик «Енеїди», якою зачитувався хлопець, експозиція, що розповідає про навчання у дяка і службу козачком у поміщика-самодура Енгельгарда — все це розкриває перед нами нові і нові сторінки нелегкого дитинства майбутнього поета.

Подовгу затримуються відвідувачі у невеликому залі, в якому встановлено оригінал портрета поета Жуковського. Він написаний російським живописцем К. П. Брюлловим і відіграв велику роль у дальшій долі Т. Г. Шевченка. Портрет був розіграний у приватній лотереї і за виручені 2,5 тисячі карбованців Тараса 22 квітня 1838 року було викуплено з кріпацтва.

Переходячи із залу в зал, ми крок за кроком знайомимося з життям і творчістю поета-революціонера, перед нами в усій величі вимальовується постать великого Кобзаря. В експозиції музею зберігається багато малюнків і портретів, створених Т. Г. Шевченком в той період, коли він став вільним слухачем Петербурзької Академії художеств — ілюстрації до творів видатних майстрів світової літератури, зокрема Шекспіра, Гоголя. А ось на стіні у застекленій ніші — дорогоцінна реліквія — перше видання «Кобзаря» 1840 року.

Численні документи розповідають про те, як царські сатрапи пильно стежили за кожним кроком поета-революціонера, вчиняли обшуки на його квартирі, посадили в каземат, а потім відправили у солдати в далекий Оренбурзький край. Глибоким змістом наповнені картини, на яких зображено Т. Г. Шевченка в казармі, на березі Аральського моря. Поет пише свої вірші у «захалявній» книжечці, яка зберігається тут же під склом.

Окремий зал музею відведено під експозицію документів, що свідчать про зближення Т. Г. Шевченка з російськими революціонерами-демократами після повернення до Петербурга. В заключних залах музею відтворюється остання подорож поета на Україну в 1859 році. Він пише свої чудові твори, багато малюнків, серед яких: «Понад Россю», «Коло Канева», «В Корсуні» та інші.

Наукові співробітники підготували ряд праць про життя і творчість поета. Серед них: «Дитинство Тараса», «Т. Г. Шевченко», «Життя і творчість Т. Г. Шевченка в портретах, ілюстраціях і документах», «Заповіт» (збірник 44 мовами), «Шевченко в народній творчості».

На фото: наукові співробітники музею правнуки поета Купріян Тимофійович Шевченко (зліва) і Дмитро Филимонович Красицький розглядають підготовлений до друку збірник архівних документів і матеріалів.

Фото В. СИЧОВА.

Хроніка культурного життя

ВІДБУЛАСЯ конференція культпрацівників Кіровоградського району. Учасники її прийняли активну участь в обговоренні роботи культосвітніх закладів району за 1960 рік.

А. ШУСТЕР.

* * *

ПОНАД шістсот жителів с. Панчевого є постійними читачами сільської бібліотеки, яку очолює молода працівниця Людмила Косенко. Багато книг читають М. Кожухар, Ф. Ботнаренко, С. Осипова та інші. В читальному залі завжди до послуг відвідувачів є свіжі газети, журнали.

Ю. ГАДЖІЄВ.
Ново-Миргородський район.

* * *

У НОВО-ГЕОРГІЇВСЬКОМУ Палаці культури імені В. І. Леніна відбувся вечір студента, організований райкомом комсомолу, комітетом комсомолу «Кременчукгесбуду» і деканатом Ново-Георгіївського загальнотехнічного факультету Полтавського інституту сільськогосподарського будівництва.

М. МАЩЕНКО.

* * *

ЩЕ ЗОВСІМ недавно в клубі колгоспу «40-річчя Жовтня» Петрівського району була занедбана робота гуртків художньої самодіяльності. Зараз справи змінилися на краще. Завідуючий культосвітнім закладом А. Шокал зумів об'єднати навколо себе здібну молодь. Сільські аматори вже влаштували два концерти.

Л. ЧОРНОКОЛ.

—⊙—

Прочитай ці книги

ПРО НАЙДОРОЖЧЕ

ДЕРЖАВНЕ видавництво художньої літератури (м. Москва) наприкінці минулого року випустило в світ повість «Честь» радянського письменника Григорія Мединського. Новий твір написаний про молодих і для молодих. Це книга про найдорожче — честь людини.

Надовго запам'ятає читач головного героя повісті Антона Шелестова — 16-річного юнака, учня 9 класу. Драма його життя почалася ще в дитинстві. Батько покинув сім'ю, а мати залишила сина на бабусю. Незабаром матір знову вийшла заміж. Вітчим — відвертий міщанин і кар'єрист, — який до того сам залишив свою сім'ю, не звертав на Антона ніякої уваги. Юнак з несформованим ще характером потрапляє під поганий вплив злодіїв, стиляг і гульвіс. Він доходить до злочину, після чого потрапляє на лаву підсудних, а звідти — в дитячу трудову колонію. Там хлопець закінчує середню школу, здобуває спеціальність і, достроково звільнившись, йде працювати на завод.

Полюбить читач також і Марину Зоріну — однокласницю Антона. Вона, незважаючи на всі перешкоди, бореться за Шелестова, хоч це нелегко їй дається. Щира, задушевна дружба Антона і Марини переростає в чисте кохання, в світлі мрії про спільну працю і дальше навчання.

Л. ПОЛІЩУК,
юнкор.
Голованівський район.

НЕСПОКІЙНА ЮНІСТЬ

Над Інгулом ниви
В золотім багрянці —
Красивіш у світі
Не знайти ніде.
Голоси-дзвіночки
Чути рано-вранці —
З жартами й піснями
Молодість іде.
Там веселі хлопці
І стрункі дівчата...
Джерелом кипучим
Юна сила б'є.
Ой, ти юність наша,
Радісна, завзята,
Ми величне щастя
У труді куєм.
Все робити можуть
Руки робітничі:
Будувать заводи
І ростить врожай.
До вершин комуни
Нас майбутнє кличе, —
Неспокійна юність,
Швидкість набирай!

Іван ПРЯДУН.

Микола СТОЯН.

Комсомольці, вперед!

Зерно в зерно...

ПОСІВНЕ насіння кукурудзи — в загрозі. Недогледів комірник, якраз над качанами протікав дах і вони зволожились...

Никонор Павлюк, секретар комсомольської організації, на засіданні правління колгоспу несподівано запропонував:

— Ми, комсомольці, візьмемо й просушимо. Бо в артілі сушити ніде.

— Дай їм, — бурчав комірник, — половину назад повернуть...

— Ти, голубе, — зупинив його голова правління, — перестань нісенітниці верзти. Ми комсомольцям вірили й віримо. А ти визнач, яка вологість і на усушку скинеш десять чи п'ятнадцять процентів... А решту, зерно в зерно, грам у грам приймай до комори.

Никонор, лукаво посміхаючись, стояв біля вагів. Пройшло два тижні і комірник приймав назад просушені качани. Де й поділося кепкування: зерно сухе-сухісіньке, а вага та ж сама, як і при видачі! Он отой чубатий хлопчина — взяв сімдесят п'ять кілограмів і приніс сімдесят п'ять. А оця кирпата чорнобрива взяла п'ятдесят три кілограми, а принесла п'ятдесят п'ять.

Ставив червоні птички у відомість і бурчав:

— Нічого не розумію!

— А ви не туди дивитесь!

— Як же не туди?! Ось відомість!

— Відомість? В душу комсомольців гляньте! В кожного з нас на городах була кукурудза. От і заповнили запасами з неї отой процент усушки... А відомість... Папірець та й усе!— і під дружній усміх оточуючих, хлопець моргнув зніяковілому комірникові...

А той увечері доповідав правлінню, що зерно в зерно, грам у грам кукурудза повернута в комору...

На варті

Затих двигун електростанції. Погасли вогні в будинках, на вулицях. Спало село, спали дерева, мов богатирі, у пишних снігових шатах.

Федір Борбой, сторож на фермі, вийшов на подвір'я, постояв, викурив цигарку і повернувся у приміщення. Дістав із схованки рептух і став вибирати запашний силос з ясел, натоптав стільки, скільки міг підняти. І стежкою подався до села. Зішуливши́сь, немов загнаний звір, прошмигнув повз молодий вишняк, як раптом з-за дерева виринули три постаті.

— Стій!

Впав на землю рептух. Став над ним, як крук:

— Хто ви?

— Ми — комсомольський патруль. Піднімай, неси назад.

В приміщенні пізнав двох братів, синів сусіда Гриця і третю — дівчину, доярку, що від її корів забрав силос. Слідкували, окаянні! Жбурнув рептух на землю, підняв лемент:

— Жаль переїдів! Злодієм хочете зробити?

— Ви й є злодій! Хто право давав вам красти корми? — накинулась дівчина.

— Розумна! Та зачекай! Ти ще попросиш мене завтра, щоб став на варті. Сторожа не так легко знайти! І подавсь у село.

Дівчина розгубилась. Цього вона не чекала.

Старший із братів поклав їй руку на плечі:

— Чого ти, Дашо? Хай летить! А на варті стояти будемо ми!...

На екранах у березні

Увагу багатьох читачів привернув новий роман відомого радянського письменника Г. Березко «Сильнее атома». Схвильована розповідь про життя молодих воїнів-десантників. Зараз режисер І. Лукінський поставив за цим твором художній фільм **«Стрибок на світанку»**.

Роль солдата Андрія Воронкова виконує Володимир Костін. Старшину Єлістратова грає артист московського театру «Сучасник» Володимир Кашпур. В картині бере також участь Валентина Владимирова, відома по фільмах «Все починається з дороги», «Проста історія», «Багата людина».

...В цю ніч довго не могли заснути жителі маленького міста. Страшна звістка облетіла Борськ. Кілька годин тому, в амбарі, сектанти-«п'ятидесятники» намагались розп'яти на хресті десятикласницю Олю Рижкову. Колись весела, життєрадісна дівчина добровільно погодилась «прийняти муки Христови»! Як же таке сталося? Про це розповідає кіноповість **«Хмари над Борськом»**, яку здійснив на студії «Мосфільм» режисер В. Ординський (сценарій С. Лунгіна та І. Нусінова).

Фільм «Хмари над Борськом» — присвячений, головним чином, молоді. Тому більшість ролей у ньому виконують юні артисти: І. Гулая (Оля), Р. Хом'ягов (молодий сектант Дмитро), В. Іванов (Генка).

«Обережно, бабусю!» — так називається кінокомедія виробництва кіностудії «Ленфільм». Це фільм про те, як «бабусі» і «дідусі» допомагають молоді будувати клуб. В кінокартині зайняті митці різних поколінь, видатні майстри і зовсім молоді виконавці. З радістю глядачі зустрінуться на екрані зі своїми улюбленцями Ф. Раневським, С. Філіповим, Л. Биковим.

Яша Сегель дебютував у кіно чверть віку назад. Тоді він у пригодницькому фільмі «Діти капітана Гранта» дуже вдало зіграв відважного Роберта. Прізвище Я. О. Сегеля глядач зустріне і в титрах нового художнього фільму **«Прощавайте, голуби»**. Тільки в ньому він вже виступає не як актор, а як автор сценарію і режисер-постановник.

Головні ролі в картині виконують В. Телегіна, С. Плотніков, продавщиця однієї з севастопольських аптек С. Савелова, інженер С. Крамаров та інші.

В нашій країні широко відоме ім'я чудового акина, засновника киргизької радянської літератури Токтогула Сатилганова. За сміливі, викривальні пісні його ненавиділи багачі. За їх фальшивим доносом поету приписали участь у повстанні, і він був засуджений до страти. Ці та інші драматичні події життя великого акина покладені в основу фільму **«Токтогул»**, створеного на фрунзенській кіностудії. Сценарій фільму написали кінодраматург М. Кладо і дочка письменника Гульсара Токтогулова.

До кінорепертуару березня включено також кілька зарубіжних творів: французький **«Жервеза»** — екранізація роману Еміля Золя «Пастка», грецьку кіноповість **«Солдати без мундирів»** та інші.

БУДЕМО ПАРАШУТИСТАМИ

Хоч при нашому медичному училищі парашутний гурток організувався зовсім недавно, та прихильників цієї справи виявилося багато. Серед них—Микола Бобир, Марія Колечкіна, Діна Орищенко та інші любителі спорту сміливих.

Зараз ми вивчаємо будову парашута та техніку вкладання його в ранець.

Минула неділя була для нас днем, який запам'ятається на все життя...

Повільно піднімаємося по східцях парашутної вишки. Серце от-от вискочe з грудей, намагаємося не дивитися вниз.

Ну, хто ж стрибатиме першим? — киває на парашут наш інструктор Б. Г. Байздер.

Бажаючих виявилося чимало.

І ось ми один за одним стрибаємо з сорокаметрової висоти. Спочатку, здається, летиш в безодню, а потім відчуваєш незначний поштовх і повільно опускаєшся до землі. Хороше! Над головою — білий купол парашута, в серці—радість.

Незабаром члени нашого гуртка будуть вперше стрибати з літака.

В. ДЕМЕШКО,
учениця Кіровоградського медичного училища.

Вдалий виступ червонозорівців

У СПОРТИВНОМУ залі Палацу культури імені Леніна (селище Хрущов) закінчилася першість обласної ради товариства «Авангард» з волейбола. В змаганнях жіночих команд не мали собі рівних місцеві волейболістки. Вони і вийшли переможцями. На другому місці — спортсменки Олександрії.

Напружено проходили поєдинки чоловічих команд, де за першість боролися спортсмени Кіровограда, Олександрії, «Кременчукгесбуду» та представники інших міст і районів області. Перемогу здобули червонозорівці. Другим місцем заволоділи кременчукбудівці.

Команди-переможниці візьмуть участь у розіграші кубка центральної ради з волейбола.

Перші зустрічі відбудуться 12 березня у Кіровограді з одеськими спортсменами.

В. ТВЕРДОСТУП.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

ЄДИНИЙ у світі науково-дослідницький інститут сільського господарства Крайньої Півночі, який раніше знаходився у Ленінграді, переведено в Норільськ. Наукові працівники інституту зайняті проблемами прискореного розвитку сільськогосподарського виробництва на півночі нашої країни. Інститут має 4 дослідні станції, безпосередньо зв'язані з колгоспами й радгоспами.

Вчені допомагають радгоспам і колгоспам у розвитку оленярства, розробляють заходи по боротьбі з хворобами північних оленів, по створенню кормової бази для громадського тваринництва в умовах Заполяр'я.

Велику увагу інститут приділяє розвитку овочівництва на Крайній Півночі. Працівники лабораторії захисного грунту розв'язують питання виробництва овочів у теплицях і парниках утепленого грунту.

На знімку: робітниця З. А. ЛЕБЕДИНСЬКА в теплиці лабораторії захисного грунту.

Фото В. ЗАБОЄВА.

ВІДПОВІДЬ

на ребус, вміщений в газеті від 22 лютого 1961 року

Фашисти хотіли в Москву в гості, та залишили під нею кості.

Першими правильну відповідь надіслали читачка нашої газети з с. Димине Рівнянського району Л. Кальніченко, робітниця Кіровоградської швейної фабрики Л. Концова, читачка газети з с. Мар'ївки Онуфріївського району О. Четвертак, колгоспник з с. Липняжки, Добровеличківського району, В. Науменко та багато інших.

Ах, який жаль...

ФЕЙЛЕТОН

Начальник Кіровоградського будівельно - монтажного управління № 10 Микола Якович Поддуєв був у чудовому настрої. Він підтюпцем біг від автобусної зупинки і посміхався, не звертаючи ніякої уваги ні на свої літа, ні на свою огрядну фігуру.

— Ех, молодість! — весело зітхнув Микола Якович, переступаючи поріг плавальної споруди.

Десятки спортсменів у білих, зелених, блакитних купальниках кинулися йому назустріч. І ось Микола Якович уже не посміхається, а голосно сміється у тісному колі плавців.

— Качати Миколу Яковича, качати! — дзвінко вигукнула синьоока дівчина і першою схопила за ноги начальника.

Не встиг Поддуєв і слова мовити, як м'язисті руки спортсменів підкинули його у повітря. Підкинули і зловили. Ще і ще кілька раз злітав у повітря вельмишановний творець сучасної архітектури. І найголовніше, що все це відбувалося на фоні душових і роздягалень!

Коли Миколу Яковича приземлили, він гордо запитав:

— Ну, як душові? Як роздягальні?

— Добре стругонули... Що й казати!

— З космічною швидкістю...

Потім винуватця торжества запросили до води. Він стояв на вологому мостику і милувався запливами красунь-дівчат. Дивився, і знову-таки блаженно посміхався.

Та раптом Микола Якович здригнувся — обидві його руки немов у лещата потрапили. Він злякано озирнувся: поряд стояло дві постаті у зимових пальто. Вперті погляди незнайомців безжалісно свердлили постать начальника управління.

— Ггг-ги-и-и, — спробував засміятися Микола Якович, — ггг-ги-и-и, хлопчики... поплаваємо...

— Це можна, — пробасив один, і схопивши Поддуєва за комір... шубовснув у воду.

Коли Микола Якович випірнув — навколо не було ні плавців, ні двох постатей

у зимових пальто. Не було видно і душових з роздягальнями. Тривожно закалатало серце, по спині аж мороз пробіг.

Рвонувся з купелі, та підсковзнувся і знову зник під водою.

— Ууу-х-х, — і Микола Якович... прокинувся.

Злякано шукав ковдру і не знаходив. Подушки теж не було. Нарешті збагнув, що впав з ліжка і лежить на килимку біля грубки. Одягнувся швидше звичайного, і побіг до свого виконроба Володимира Федоровича Бабичева.

— Ми збудували роздягальні і душові?

— Які? Де?

— Для зимового плавального басейну?

— Угу... Тобто не зовсім.

— А коли ми повинні були здати ці прокляті об'єкти?

— До першого жовтня минулого року.

Микола Якович пригадав сон. Як шкода, що у той момент поряд не було Володимира Федоровича...

Через кілька тижнів після цієї історії до Миколи Яковича подзвонили. Та відповідь була як і місяць тому, як і минулого року:

— Добудуємо завтра.

Шкода, дуже шкода, що сон Миколи Яковича — лише творча вигадка...

Валерій ЮР'ЄВ.

м. Кіровоград.

ЧУДОВЕ ЗІЛЕННЯ СЛІПОЇ ПІАНІСТКИ

ЛІТАК летів із Нью-Йорка в Париж. Серед пасажирів була молода піаністка Муся Канассис. Вона підписала контракт на гастрольне турне по Франції. Концерти будуть суцільним тріумфом, сказав їй імпресаріо. Муся мала ще одне потаємне сподівання: можливо лікарі в Парижі зможуть повернути їй зір. Молода піаністка з 14 років була зовсім сліпою.

В столиці Франції тимчасом уже готувались аншлаги з аршинними літерами: «Зверх оригінальності! Муся Канассис — сліпа піаністка!».

...І ось артистка на шляху в Париж. В її мріях поставали картини Парижа — міста, в якому вона провела багато днів дитинства, коли ще бачила. Різкий поштовх повернув піаністку до дійсності. Підлога кабіни літака раптом пішла з-під ніг. Потім літак різко злетів вгору. ...Багато пасажирів вивалилися із крісел. Муся закричала, її охопив жах: здавалось, ще трохи, і літак розіб'ється на шматки. Але машина вирівнялась і благополучно продовжувала політ. Муся повернулась туди, де сиділа її мати і...

— Мамо, я бачу тебе, — вигукнула вона.

Це було справжнє чудо, пише західнонімецька газета «Нейес Рейнцейтунг», молода піаністка знову прозріла так же швидко, як і втратила зір в дитинстві, без втручання лікарів. Очевидно, зір повернувся в результаті нервового потрясіння, яке викликала несподівана пригода з літаком.

Пасажири поспішали поздоровити Мусю, яка від радості плакала, і її матір з щасливою подією.

В паризькому аеропорту піаністку зустрічав імпресаріо. Він потирав руки, смакуючи на солідний баниш, який перепаде йому від гастролей сліпої піаністки. Збір обіцяв бути немалим! Але як витягнулось його обличчя, коли він довідався, що піаністка прозріла! Як мильний пузир, лопнули сподівання на наживу... Рішення визріло раптово:

— Я всім серцем поділяю вашу радість, мадемуазель. Але, що стосується нашого контракта, то дозвольте вважати його розірваним, — заявив він.

— Чому? Адже я ж можу грати як колись і навіть краще!

— О, такі.. Але наша реклама... Наш збір... Люди чекають, а тут така не... (неприємність, трохи, було, не сказав імпресаріо, але вчасно спохватився) несподіваність...

Гастролі не відбулися.

В. ВИНОГРАДОВ.
«Вечерняя Москва».

В КІНОТЕАТРАХ МІСТА

КІНОТЕАТР «СИВАШЕЦЬ». «Людина з майбутнім». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 40 хв. ранку, 12 год. 20 хв., 2 год., 3 год. 40 хв., 5 год. 20 хв. дня, 7 год., 9 год. 25 хв. вечора. Додаткові фільми: «Байкал», «Тебердинський щоденник». Початок о 8 год. 40 хв. вечора.

КІНОТЕАТР ІМ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО. Для дітей «Небо кличе». Початок о 10 год., 11 год. 40 хв. ранку. «Леон Гаррос шукає друга». Початок о 1 год. 30 хв., 3 год. 30 хв., 5 год. 30 хв. дня, 7 год. 30 хв., 10 год. 10 хв. вечора. Додаткові фільми «Євгенія Долинюк», «Тіні на тротуарах». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «СУПУТНИК». Для дітей «Повість про справжню людину». Початок о 12 год., 2 год. дня. Художній фільм «Чотири дороги» — друга серія. Початок о 4, 6, 8 год. 45 хв. вечора. Додаткові фільми: «43-й Жовтень», «Нове на цілині Сибіру». Початок о 8 год. вечора.

КІНОТЕАТР «МИР». Художній фільм «П'ять днів — п'ять ночей». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 45 хв., 2 год., 4 год. 15 хв., 6 год. 30 хв., 9 год. 30 хв. Додаткові фільми «Нещасливе число», і «Пісня про Північ». Початок о 8 год. 45 хв.

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». Документальний фільм «П'ять кілець над Римом». Початок з 10 год. ранку до 9 год. вечора. Художній фільм «Серенада сонячної долини». Початок о 9 год., 10 год. 50 хв. вечора.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМУ, г. Кировоград.

Газета виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю.

Адреса редакції м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 1-42, відповідального секретаря — 5-40, відділів — 6-24.

БК 00636. Друкарня імені Г. М. Димитрова обласного видавництва, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Зам. № 1395.